

φορά τοῦ πρώτου, ὅταν πιά οἱ κακόμοιροι οἱ νησιῶτες εἶχαν ἀρχίσει
 νά τόν ξεχνοῦν, κι' ἀπογκρέμισε τὰ ρημαγμένα τους σπίτια, καί κατά-
 στρεψε ὅλη τή χώρα. Ὁ πρῶτος ἦταν παιγνίδι μπροστά 'ς αὐτόν!
 Σκοτώθηκαν τότε καί ἄνθρωποι. Μ' ἀπό τὸ σπίτι τοῦ παπᾶ-Στέλιου
 τοῦ Μυλωνᾶ κι' ἀπ' ὅλη τή γειτονειά του, ἄλλος δὲν ἐσκοτώθηκε
 κανεὶς, παρ' ἢ Ἀγγελικὴ ἢ μελλοθάνατη.

Ἀθῆναι, 15—17 Μαΐου 1908.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ

ΠΟΙΟΣ σὺν χαρίζει τὴ λαλιά ἐρώτησα τ' ἀηδόνι
 καὶ ποιός, ἀστέρι μου γλυκό,
 μὲ τέτοιο φῶς ἡδονικό
 τὴν ὄψι σου χρυσώνει;

Καὶ μ' ἀπεκρίθη τὸ πουλί: — Ἐμένα μοῦ χαρίζει
 ἢ Φρόσω πάθος καὶ φωτιά.
 Καὶ τ' ἄστρο πάλι: — Ἡ ματιά
 τῆς Φρόσως μὲ φωτίζει.

Ἐρώτησα τὸ μενεξέ ποιός τοῦδ' ἔδωκε τὴ χάρι
 νὰ βαλσαμώνῃ τὴν ἀκτὴ;
 Καὶ μ' ἀπεκρίθη: — Μὲ πατεῖ
 τῆς Φρόσως τὸ ποδάρι.

Ῥωτῶ τὸ γλυκοχάραγμα: ποῖο μυστικὸ τοῦ δίνει
 τὸ χαμογέλιο τῆς ντροπῆς;
 Καὶ μ' ἀπεκρίθη: — Μὴν τὸ πῆς,
 τὸ πῆρ' ἀπ' τὴ Φροσύνη!

Αὐτὸ τ' ἀηδόνι τὸ γλυκό, τ' ἀστέρι ποῦ δὲν σβύνει,
 τῆς χαραυγῆς ἢ συστολῇ
 καὶ τ' ἄνθος ποῦ μοσχοβολεῖ,
 ἄχ! εἶσαι ἐσύ, Φροσύνη!

† Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ